

Zoeken en gevonden willen worden

BRUSSEL ● Het Brusselse gezelschap van Peter Vandenbempt, Youri Dirkx en Kristien De Proost heeft in coproductie met het Kaaitheater een voorstelling gemaakt rond zoekertjes in kranten: *The Search Project*. En die is goed gelukt.

Tristero is een club die ongehinderd door haar erg beperkte subsidie regelmatig prettige producties de wereld in gooit. *Abigail's Party*, de komedie van Mike Leigh die teruggreep naar de jaren zeventig, was een door velen gesmaakte hit. *Living*, een voorstelling zonder woorden, scoorde evenzeer. En nu zouden de twee mannen - Peter Vandenbempt schreef de tekst en regisseert, Youri Dirkx speelt - een project opzetten rond zoekertjes in kranten. En ze slagen er in om met louter 'Vrw zkt Mn om mee oud te w, kl

gebrkn gn bezw'-achtige berichten, in projectie en gesproken vorm, een theateravond te maken waarnaar het fijn kijken is.

Ongelooflijk wat mensen allemaal zoeken. Van IKEA-dekbedden tot een man om vreemd mee te gaan. Van breinaalden tot draagmoeders. Van stoelen om op te staan tot verloren vrienden. De zoekertjes-rubriek spreekt tot de verbeelding van mensen met neigingen tot poëzie: 'man zoekt vrouw die kan timmeren, dan kunnen we samen een wip maken'. Van vrouwen die graag 'peipen'. Van kinderen zonder vader. Van pubers op zoek naar een liedje voor hun iPod, of naar iemand die snapt hoe Japans precies in mekaar zit. Van volk dat wanhopig is en toch nog één keer hoop probeert. Van vertwijfelden, nieuwsgierigen. Van mensen die dromen. Van mensen die volharderen.

Op scène staan dertien acteurs - van een

jaar of 10 tot een jaar of 60, wel en niet-professionelen, Frans- en Nederlandstaligen van meerdere origines - die aan al die menselijke emoties een gezicht geven. In alle eenvoud. Ze komen naar voor en kijken. Ze

'The Search Project' van Tristero is mooi in zijn simpelheid. Een project dat veel doet met weinig, en dat maakt vrolijk

gaan weer terug. Ze geven een hand of slaan een arm rond mekaar. Ze staan alleen. Ze doen een dansje. Ze liggen. Ze proberen. Ze willen. Allemaal samen zijn ze de mens die zoekt, naar iets, naar iemand. De mens die -

misschien meer nog - gevonden wil worden.

The Search Project is mooi in zijn simpelheid, prikkelend in zijn geestigheid, een project dat veel doet met weinig, en dat maakt vrolijk. Een mens zou kunnen beargumenteren dat het niet makkelijk is om met zo'n concept veel spanningsboog te creëren. Je zou je kunnen afvragen wat de meerwaarde is van de laatste scène, waar iedereen op de grond ligt, een paar mensen door een microfoon laatste verzoekjes uitspreken, terwijl we met zijn allen naar een filmpje kijken van mensen onderweg. Je zou ervoor kunnen pleiten om nog net iets scherper te kiezen en een minuut of tien te schrappen, wat het gevoel zou wegnemen van een paar aangekondigde eindes die het dan niet blijken te zijn. Maar dat is muggenzifterij. Als elke voorstelling die ik zag dit niveau zou halen, waren de podiumkunsten beter af. (GO)

i *The Search Project* speelt nog t.e.m. zaterdag 20 nov in het Kaaitheater. Daarna nog op tournee tot 29 januari: www.tristero.be